

пиле — него ще призная за по-уменъ и по-юначенъ!

— Това е лека работа! — извикалъ вълкътъ.

— Ти на менъ само ми дай такова нѣщо! — загрухтѣлъ глиганътъ. — Чакай само мъничко да си наточа зжбитѣ!

Вечерътъ лисицата, вълкътъ и глиганътъ тръгнали къмъ чифлика. Лисицата и вълкътъ останали въ една търница, а глиганътъ отишълъ пръвъ да краде кокошката. Обиколилъ той два пжти чифлика — всички врати били залостени. Нѣмало отъ де да мине. Намѣрилъ накрая една малка вратичка. Отстѣпилъ нѣколко крачки. После блѣсналъ вратата и тя се разтрошила на парчета. Дигнали се кучетата, изскочили селянитѣ. Грабнали лопати и сопи. Почналъ бой. Сбъркалъ се глиганътъ. Повъртѣлъ се малко изъ двора, па хукналъ презъ полето пребитъ. Зауцалъ въ търницата.

На другата нощъ тръгналъ вълкътъ къмъ чифлика. Стигналъ оградата. Дигналъ се и прескочилъ вътре. Подушили и него кучетата. Скочили всички на кракъ. Подгонили го. Вълкътъ застаналъ на бунището. Затракалъ зжби и устата му пламнала. Пробудили се селянитѣ. Грабнали кривацитѣ. Подгонили вълка. Почналъ юнашки бой. Вълкътъ хукналъ изъ двора. Насмели го куче-

тата. Но той не искалъ да се върне съ праздна уста, та се намъкналъ въ курника. Грабналъ една кокошка и побѣгналъ. Селянитѣ по него. Тупа-лупа, тупа-лупа — премазали му кокалитѣ. Едвамъ се измъкналъ живъ и хукналъ къмъ полето.

Отишълъ въ търницата. Оставилъ кокошката на земята, а той легналъ и започналъ да пѣшка. Хитрата лисица се разположила надъ кокошката и се налупала царски.

— Не ви бива за царе и двамата! Думата ни бѣше да ми донесете

кокошка, но да не сте пипнати! А васъ ви биха като магарета!

Тръгнали тогава глиганътъ и вълкътъ да питатъ други.

— Най-добре ще бжде да попитаме човѣка, — рекълъ глиганътъ, — той ще каже, на кого ще прилича царската корона!

Срещнали единъ дърваръ. Като ги видѣлъ, човѣкътъ изтрѣпналъ отъ страхъ.